

Chương 173: Tôi sai rồi! Tôi muốn xuống xe!

“Như thế nào, anh thật đúng là cho rằng cô gái kia có thể chạy một vòng thi đấu cùng Speed? Tốt nhất cô ấy đừng chạy, tránh ở trên đường đua xảy ra chuyện bất cứ lúc nào, đừng đến lúc đó cái mạng nhỏ cũng mất.” Một đội viên khác cười nói.

“Tốt nhất là dừng lại ở đó luôn, chờ Speed chạy xong là được, coi như đã chạy rồi, chờ lát nữa chúng ta rút lui, lần này xem như chúng ta xui xẻo.”

Cùng lúc đó, trong xe đua.

Bùi Vũ Đường: “....” Cô thật thi đấu sao?

Lập tức, Bùi Vũ Đường cúi đầu, nhập vào mấy kí tự. Ước chừng ba bốn giây sau, trong di động vang lên tiếng nhạc.

“Không tồi, là bài gì?”

“Natural” của Imagine-Dragons, Bùi Vũ Đường theo bản năng nói.

“Chị Yên, tại sao chị còn không khởi động xe, người ta đều sắp chạy xong một vòng!” Bùi Vũ Đường thấy Lâm Yên nhắm hai mắt nghe nhạc, trừ bỏ mộng bức vẫn là mộng bức.

“Đừng nóng vội, đến điệp khúc ngay.” Khóe miệng Lâm Yên hơi hơi gợn lên, vẽ ra một nụ cười khó hiểu, thẳng xe cùng chân ga đồng thời dầm xuống.

Chỉ có anh vẫn không từ bỏ.

Lúc tất cả mọi người ngừng cố gắng, bị suy sụp hết hy vọng,

Tôi đang ở đâu,

Mọi việc đều có nhân quả báo ứng, không có gì có được dễ như trở bàn tay, vì vậy hãy nói cho tôi biết.

Liệu rằng ngôi sao có xếp thẳng hàng không, bàn tay thượng đế sẽ tham gia sửa đổi vận mệnh tối tăm đã chú định, giải cứu chúng ta thoát khỏi tội ác đã gây ra hay không.

Mà tôi không có gì cố kỵ, bởi vì vương quốc tôi xây dựng sẽ tồn tại mãi mãi.

Gân như trong chớp mắt điệp khúc vang lên, tiếng nổ chói tai của xe đua vang vọng cả toàn trường.

“Mẹ tôi ơi, chị Yên, chị làm gì?!” Bùi Vũ Đường vội vàng bắt lấy dây an toàn: “Chị không buông thẳng xe như vậy sẽ chỉ làm bánh sau nóng lên đấy, chờ chút lao ra quá nguy hiểm!”

Nhưng mà, Lâm Yên lại giống như không nghe thấy Bùi Vũ Đường nói chuyện, người hơi hơi ngôi thẳng, vào lúc này, nụ cười ở trên mặt Lâm Yên cũng đã biến mất không còn bóng dáng.

“Năm xuống.” Lâm Yên nói.

“A?” Bùi Vũ Đường sững sốt.

Không đợi Bùi Vũ Đường phục hồi tinh thần, Lâm Yên đã một tay thả ghế dựa sau lưng Bùi Vũ Đường tới đáy, để cho Bùi Vũ Đường nháy mắt nằm ở trên ghế dựa.

Ngay lập tức, Lâm Yên từ trong xe lấy ra một cái túi tiện lợi, ném ở trên người Bùi Vũ Đường.

Bùi Vũ Đường cầm cái túi tiện lợi, hoàn toàn mộng bức nhìn Lâm Yên, cô rốt cuộc đang làm gì?!

Lại qua mấy giây, tiết tấu âm nhạc rốt cuộc đến cực hạn. Chính tại trong tích tắc này, Lâm Yên rốt cuộc buông thẳng xe.

“Vèo”!

Xe đua màu hồng cam lại như một đạo tàn ảnh, nháy mắt bay ra ngoài.

Bởi vì vừa rồi Lâm Yên vẫn luôn dẫm lên thẳng xe, bánh sau xe đua độ bám mặt đường đã trở nên vô

cùng yếu kém, chỉ thấy đuôi xe đua nghiêng thành một độ cung vô cùng xinh đẹp, lực cản không khí nháy mắt giảm bớt.

“Oa!”

Cảm giác bị đẩy lùi không gì sánh kịp, làm Bùi Vũ Đường nháy mắt phun ra, còn may trong tay nắm lấy cái túi tiện lợi vừa rồi Lâm Yên ném cho hấn.

“A a a a a!” Trên xe đua, Bùi Vũ Đường sắc mặt trắng bệch, mẹ nó cái này còn hơn tàu lượn siêu tốc làm cho hấn không thể chịu đựng nổi, Bùi Vũ Đường chỉ cảm thấy, mình đã bị vút ra khỏi xe đua.

“Yên... Yên Yên... chị Yên” Cả người Bùi Vũ Đường run rẩy, mặt đây hoảng sợ nhìn Lâm Yên, cô rốt cuộc làm gì, mang theo hấn cùng đi tự sát sao?!

Nhưng mà, lúc này Lâm Yên, phảng phất đã ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong mắt chỉ còn lại có đường đua.

“Tôi muốn xuống xe, tôi đi chui dưới háng Tống Diệu Nam, tôi muốn chết, tôi sai rồi.”

Trong cảm giác bị đẩy lùi mãnh liệt cùng với tốc độ xe mãnh liệt đánh sâu vào thị giác, Bùi Vũ Đường suýt chút nữa chết ngất.